

чрезъ триене на сухи дървета и го подържала цѣла зима. Растителната храна въ полето се свършила. Въ околността се въдѣли много зайци. Тя почнала да ги лови съ примка, направена отъ тънки върбови пръчки. Случвало се понѣкога да хване по нѣколко заека. Нищо не хвърляла отъ тѣхъ. Отъ месото приготвявала запаси. Отъ жилитѣ имъ правила връвчици, отъ коститѣ — игли и вждици за ловене на риба. Кожитѣ съшила и си направала зимна топла дреха. Направила си дори и сѣдове отъ брѣзова кора, които съшила съ тънки върбови пръчици и облепила и измазала съ боровъ клей, за да не пропускатъ вода.

Така тази индианка могла само съ единъ ножъ да си приготи за зимата всичко: и колиба, и игли, и конци, и дрехи, и сѣдове. И, безъ да се бои и отчая, тя изжимувала въ своето осамотение съ твърда вѣра, че напролѣтъ ще стигне родното си мѣсто.

И, наистина, бѣжанката имала това щастие. Напролѣтъ тя случайно открила следи отъ диваци. Тръгнала по следитѣ и следъ дълго скитане била щастлива да стигне до своя роденъ край. **Д. Чолаковъ**

РАЗГОВОРЪ НА ДНИТЪ

Понедѣлникъ почна:

„Да работимъ, братя!“

Вторника повтори:

„Азъ крака не клатя“.

Срѣдата продума:

„И да се не сѣда“.

А четвъртъкъ каза:

„Много трудъ присѣда“.

Петъка додаде:

„Тѣй е, умно рече“.

Сѣботата викна:

„Много стана вече“.

Кака имъ Недѣля

шегала: помела,

готвила, постлала

мекичка постеля.

К. Загоровъ